

[Inge Krogh]

pertise, som jeg mener virkelig var til gavn for de åndssvage, og så har man yderligere centralt skabt et socialpædagogisk supermarked, idet man har lagt uddannelserne om, så uddannelsen til socialpædagog foregår sådan, at den kan bruges inden for samtlige forsorgsgrene. Det tror jeg vil blive frygteligt for dem af vore medborgere, der er multihandicappede. Der er fortsat en del, der har fået deres uddannelse under åndssvageforsorgen i årene 1959-75, men det må nødvendigvis være sådan, at der bliver forholdsvis færre og færre af disse, og jeg tror, det vil betyde absolut dårligere forhold for vore åndssvage.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at man får undersøgt disse forhold. Man kan blot tænke på, hvad der sker på den institution, der er oprettet i Københavns kommunes område. Og at forsorgen for de multihandicappede, der bor i forældrehjemmene, også er dårlig, hører man i hvert tilfælde meget om. Man mangler den ekspertise, som de socialrådgivere havde tidligere, der kun kom i hjem, hvor der var åndssvage børn. Det er vanskeligt at sætte sig ind i noget sådant.

Jeg tror også, at de, der er åndssvage i lettere grad - ja, man må ikke bruge ordet åndssvag, det ved jeg godt, men afskaffelsen af ordet forandrer jo desværre ikke menneskene - altså de, der er åndssvage i lettere grad, og som kan klare sig uden hjælp, har vanskeligt ved at komme ind i køen på bistandskontorerne.

En del alkoholproblemer, narkoproblemer og kriminalitet, herunder også vold, ville kunne undgås, tror jeg, hvis man fik en bedre familiepolitik, så det tror jeg det er meget vigtigt at man arbejder med inden for socialpolitikken.

Psykologer har påvist - ja, det er vel ikke engang nødvendigt at bruge psykologer til det - at det er meget vigtigt for børns opvækst, at de er trygge, og det bliver de, når de kan være i et hjem, hvor der er tid til dem. Jeg tror derfor, det ville spare store beløb, hvis man udbetalte et beløb til hver familie, hvor en af forældrene blev hjemme for at tage sig af børnene. Det ville spare pladser på de dyre børneinstitutioner og give mindre sociale udgifter på længere sigt.

Om der er kaos, ved jeg ikke, det tør jeg ikke udtale mig om, men der er i hvert fald ét sted, hvor det nærmer sig det, og det er på

ældreområdet, når man er kommet så langt, at man ikke kan klare sig hjemme. Det er i hvert fald sådan, at der i de større kommuner er alt for få pladser på plejehjemmene. De ældre flyttes ofte mange gange, før de kommer på et plejehjem i nærheden af deres tidligere hjem. De skal på langtidsmedicinsk afdeling for at undersøges, og ofte anbringes de derfor på plejehjem langt fra det sted, hvor de bor. Det kan tage en dagsrejse at besøge dem, og selv om der måske én gang ugentligt gives gratis transport for besøgende til institutionen, betyder det dog, at vennerne har vanskeligt ved at komme. Ofte er også vennerne ældre mennesker, og det er for anstrengende for dem at bruge en hel dag på rejse og besøg. Der bør være mulighed for, at de ældre, når det er nødvendigt, kan komme på et plejehjem ikke for langt fra deres hidtidige bolig.

For øvrigt er det helt urimeligt, at de ældre endnu de fleste steder kun har ét værelse; det vil sige, at de opholder sig det meste af dagen i det værelse, som de også sover i om natten. I øvrigt synes jeg, det er urimeligt, at de ældre skal betale 60 pct. af deres indtægt for at være på plejehjem, selv om det er ganske små indtægter, de har. Det er, som om man i vort samfund konstant straffer dem, der har sparet en lille smule op.

Så er der lige én ting til, jeg vil sige, og det er, at man skulle nok tænke lidt mere på venteværelserne på bistandskontorerne. Af og til sætter jeg mig ned i det stedlige venteværelse, og dér får man et indtryk af det klientel, der kommer, men man får også et indtryk af, hvor forfærdeligt det er at opholde sig i et lille, overfyldt rum, indtil man skal ind at tale med socialrådgiveren. Meget ville sikkert også være vundet, hvis man tænkte på at være lidt mindre »skrankepaveagtig«. Jeg ringede for nylig til et bistandskontor og bad om at få lov til at tale med en sagsbehandler, og der blev så sagt i en meget bestemt og afvisende tone, at telefontiden var overskredet. Da jeg så fortalte, hvem jeg var, fik stemmen i hvert fald en helt anden lyd.

Socialministeren (Bent Rold Andersen):

Jeg vil gerne indledningsvis sige, at beklagelsen af, at det ikke var Bent Hansen, som havde lejlighed til at deltage i denne debat